

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816215689
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3816215689.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Martiny Trnavskej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: O., proti žalovanému: A. o antidiskriminačnej žalobe, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. októbra 2019, č.k. 10C/152/2016-337, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a .**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a výrokom III. stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal primeraného zadostučinenia vo forme ospravedlnenia zverejneného na webovej stránke, za jeho diskriminačné konanie, ktoré mu spôsobil stanovením podmienok na pridelenie parkovacej karty na základe miesta pobytu a majetkových pomerov, ďalej sa od žalovaného domáhal zaplata sumy 500 eur, ak žalovaný ospravedlnenie v lehote 14 dní od právoplatnosti súdneho rozhodnutia po dobu minimálne 30 dní nezverejní. Súčasne uplatnil voči žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.000 eur. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 22.3.2018, č.k. 10C/152/2016-274, proti ktorému podal odvolanie žalobca. Odvolací súd (Krajský súd v Trenčíne) uznesením zo dňa 28.3.2019, č.k. 17Co/162/2018-304, návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP zamietol a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie o veci preto rozhodoval opätovne. Žalobca diskrimináciu videl som, že iné fyzické osoby, obyvatelia mesta, ktoré v danej zóne nemajú trvalý pobyt, platia za parkovanie poplatky v odlišnej výške, ktoré sú v cenníku uvedené. Diskrimináciu videl aj v tom, že pokiaľ si požičia motorové vozidlo a zaparkuje s ním vo svojej rezidentskej zóne alebo v inej platenej zóne, vzťahuje sa na neho parkovací poplatok. Diskrimináciu videl ďalej v tom, že pokiaľ parkuje v inej rezidentskej zóne než v tej, kde má trvalý pobyt, platí poplatok, hoci rezidenti žijúci v tejto zóne platia ročný poplatok vo výške 10 eur. Podľa jeho názoru diskriminácia žalovaného spočívala v tom, že vydanie parkovacej karty v rezidentských zónach podmienil trvalým pobytom občana v meste a vlastníctvom alebo držbou motorového vozidla. Táto diskriminácia mala byť založená prijatím VZN žalovaného č. XXX/XXXX. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že účelom vydania VZN č. XXX/XXXX žalovaného bolo odbremeniť centrálnu zónu mesta od statickej dopravy riešením parkovania v centre počas pracovných dní v čase od 7:00 hod. do 16:00 hod., obmedziť dlhodobé parkovanie, zefektívniť využitie existujúcich parkovacích miest, ochrániť, resp. zabezpečiť parkovanie pre rezidentov, zabezpečiť segregáciu dopravného priestoru, odstrániť živelné parkovanie a zvýšiť dopyt po MHD. Po prijatí uvedeného VZN sa situácia statickej dopravy v meste podstatne zlepšila. Bolo výlučne v právomoci žalovaného, aké kritériá zvolí pre určovanie parkovania v centrálnej mestskej

zóny tak, aby osoby v nej žijúce neboli diskriminované pri parkovaní svojich motorových vozidiel oproti ostatným obyvateľom, ktorí v centrálnej mestskej zóne nemajú trvalé bydlisko, ale parkujú v nej. Žalovaný zvolil kritérium trvalého pobytu obyvateľa a vlastníctvo, prípadne držbu motorového vozidla. Podľa názoru súdu takéto kritérium nemôže žiadnym spôsobom diskriminovať obyvateľov žijúcich v centrálnej mestskej zóne oproti ostatným osobám, ktoré v centrálnej mestskej zóne nemajú trvalé bydlisko a parkujú tam motorové vozidlá. Práve naopak, sporné VZN zabezpečilo istotu parkovacieho miesta pre obyvateľov s trvalým bydliskom v centrálnej mestskej zóne s motorovým vozidlom tak, aby nemali ťažkosti pri parkovaní v zóne, v ktorej majú trvalé bydlisko. Rovnaké pravidlá boli určené pre všetkých obyvateľov s trvalým bydliskom v centrálnej mestskej zóne s motorovým vozidlom. Žalovaným zvolené určovacie kritérium trvalého pobytu a vlastníctva, prípadne držby motorového vozidla, pre parkovanie obyvateľov v centrálnej mestskej zóne bolo podľa názoru súdu zvolené rozumne a správne, pretože najkomplexnejšie zabezpečuje parkovacie miesta pre obyvateľov tam trvalo žijúcich. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že vydávanie parkovacích kariet by malo byť viazané na bytové jednotky bez ohľadu na to, či osoby žijúce v bytovej jednotke vlastní, prípadne držia motorové vozidlo, pretože takto zvolené kritérium by bolo voči osobám nevlastniacim a nedržiacim motorové vozidlo diskriminujúce, nakoľko by boli povinní platiť poplatok za parkovanie, hoci by motorové vozidlá nevlastnili, resp. nedržali. Súd zdôraznil, že účelom prijatia sporného VZN nebolo vytvorenie diskriminácie skupiny osôb pri parkovaní motorových vozidiel, ale odbremenenie centrálnej zóny mesta od statickej dopravy, ktorá ju neúmerne zaťažovala, a tým zhoršovala aj podmienky bývania pre obyvateľov v nej žijúcich, vrátane žalobcu. Súd prvej inštancie preto vykonaným dokazovaním nemal za preukázané, že žalovaný sa dopúšťa voči žalobcovi diskriminácie. Súd prvej inštancie nevzhladol žiadne dôvody, pre ktoré by kritériom trvalého pobytu občana v meste Z. bolo diskriminačné vo vzťahu k žalobcovi pri platení parkovného podľa sporného VZN. Na tomto základe súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú. S ohľadom na výsledok sporu súd nepovažoval za opodstatnený ani návrh žalobcu na prerušenie konania a predloženie veci Ústavnému súdu SR na konanie o súlade sporného VZN s medzinárodnými zmluvami podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP a v súlade s § 162 ods. 3 CSP ho zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Úvodom odvolania upozornil, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený. Namietal, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, nakoľko žalobu odoslal dňa 18.11.2016 elektronicky do podateľne súdu prvej inštancie, pričom podľa rozvrhu práce bola zákonnou sudkyňou A. G.. Vzhľadom na to, že podateľňa nedokázala overiť kvalifikovaný podpis bez časovej pečiatky, z dôvodu opatrnosti podal žalobu aj prostredníctvom dátovej schránky, ktorej bola ale pridelená nová spisová značka a pridelená inému zákonnému sudcovi. Nesúhlasil ďalej s tým, že na pojednávaní dňa 7.11.2017 mu nebolo umožnené zaznamenať si priebeh pojednávania zariadením na zaznamenávanie zvuku. Neumožnenie zaznamenávania zvuku na pojednávaní považoval za rozporné s § 175 ods. 3 CSP. Žiadal, aby odvolací súd jednoznačne a nezameniteľne uviedol, aký zákonný podklad mal tento zákaz nahrávania zo strany súdu prvej inštancie. Dodal, že nahrávka poskytnutá na CD nosiči súdom prvej inštancie bola v minimálnej kvalite a nebolo možné napríklad rozpoznať intonáciu hlasu pri zisťovaní skutkového stavu. Žalobca spochybňoval i výrok súdu prvej inštancie. Zo znenia nie je jednoznačne zrejmé, ako a o čom súd rozhodol. Výrok „žalobu zamietam“ nie je možné považovať za náležité vyjadrenie obsahu vydaného rozhodnutia. Zo zamietavých výrokov musí byť zrejmé, aký návrh je zamietaný, pretože následne chýba podklad pre skúmanie, či prejednaní inej veci tých istých účastníkov nebráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Súd prvej inštancie podľa žalobcu tiež pochybil, keď nerešpektoval § 396 ods. 3 CSP, nakoľko bol odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení usmernený rozhodnúť o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie o trovách odvolacieho konania nerozhodol a svoje rozhodnutie k trovách odvolacieho konania tak ani neodôvodnil. Žalobca sa ďalej domnieval, že súd prvej inštancie pochybil, keď náležite nepreskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré mu boli predložené. Tým nemožno považovať právo za účinné, nakoľko podania neboli dostatočne preskúmané. Súd prvej inštancie nedostatočne posúdil samotnú žalobu, ako aj ďalšie vyjadrenia, čím došlo k dezinterpretácii žalobného návrhu. Súd význam žaloby vytrhol z kontextu a priznal žalobe odlišný význam. Vôbec neprihliadol na ústavnoprávnu argumentáciu. Súd dokonca vôbec nepoukázal na judikatúru ESLP, ktorá bola v žalobe uplatnená, a nijako sa s ňou relevantne nevysporiadal. Poukázanie na rozhodovaciu prax ESLP bolo kľúčovým prostriedkom procesného útoku. Odvolací súd žiadal, aby preskúmal všetky podania pred súdom prvej inštancie a so všetkými námietkami sa dôsledne vysporiadal. Zdôraznil, že kľúčovou argumentáciou bolo poukázanie na rozhodnutia výboru OSN, ako aj na judikatúru ESLP, ktoré zakazujú diskrimináciu na základe trvalého pobytu (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia

ESLP: Carson a iní proti Spojenému kráľovstvu, Pichkur proti Ukrajine, Ponomaryov proti Bulharsku, Anakomba Yula proti Belgicku, Aleksandr Aleksandrov proti Rusku). Súdu prvej inštancie vytýkal, že značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje predloženú argumentáciu. Nesúhlasil i s tým, že súd neposudzoval zdôvodnenie samotnej potreby použitia podmienky trvalého pobytu. Neskúmal vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý sa mal dosiahnuť, a teda či použitie podmienky trvalého pobytu bolo primerané. Namietal, že súd prvej inštancie vec posúdil podľa nesprávnej právnej normy a v časti správne určenej právnej normy ju nesprávne vyložil, a taktiež ju nesprávne na skutkový stav aplikoval. Aplikácia zákona č. 365/2004 Z.z. bola možná, ale zároveň § 9 ods. 4 tohto zákona nevyklučoval uplatnenie práva na náhradu škody. Súd prvej inštancie, po tom, čo konštatoval, že k diskriminácii nedošlo, mal preskúmať, či jeho nárok nemožno posúdiť podľa uvedeného ustanovenia. Súd pochybil aj pri interpretácii § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami. Domnieval sa, že súd sa dopustil pochybenia, keď nepreskúmal a opomenul, či zo strany žalovaného nedochádzalo k zneužívaniu práva v rozpore s článkami 17 a 18 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd nerešpektoval zásadu kontradiktórnosti, keďže sám vychádzal z vyjadrení prokurátora k protestu, pričom mu nezaslal tieto listinné dôkazy, aby sa k nim vyjadril. Súd prvej inštancie upozornil aj na rozhodnutia SD EÚ, ktoré diskrimináciu na základe trvalého pobytu zakazujú a vyžadujú si odôvodnenie iba výslovnou výnimkou uvedenou v medzinárodnej zmluve. Súd bol požiadaný, aby inicioval prejudiciálne konanie, čo neurobil, a zároveň tento krok neodôvodnil. Súd neuviedol, prečo zamietol iniciovať takéto konanie, pričom zamietnutie musí byť taktiež odôvodnené požiadavkami, ktoré vyplývajú z judikatúry ESLP. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby súd pred rozhodnutím vo veci prerušil konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP a aby podľa čl. 125 ods. 1 písm. c) a čl. 130 ods. 1 písm. d) Ústavy SR predložil návrh na začatie konania Ústavnému súdu SR o súlade § 6 ods. 2 a prílohy č. 2 VZN Mesta Z. č. XXX/XXXX. Zároveň sa domáhal, aby odvolací súd inicioval konanie o súlade napadnutých častí VZN. V prípade, ak konanie neinicuje, aby zväzil iniciovanie prejudiciálneho konania pred SD EÚ. Odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, eventuálne aby rozsudok zrušil iba v závažných prípadoch a vrátil späť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

3. K podanému odvolaniu sa žalovaný písomne vyjadril, pričom zastával názor, že žalobca vo všeobecnosti uvádza iba tie isté tvrdenia a právne názory, s ktorými sa súd prvej inštancie už riadne a dostatočne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a navrhol ho odvolaciemu súdu potvrdiť.

4. V replike žalobca zotrval na podanom odvolaní.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Úvodom právneho posúdenia veci odvolacím súdom treba uviesť, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§§ 379 a 380 CSP). Žalobca v podanom odvolaní vzniesol množstvo odvolacích námietok, a to tak procesných, ako i hmotnoprávných. Odvolací súd sa odvolacím námietkam venoval podľa poradia, aké im určil samotný žalobca v odvolaní.

7. Všetky odvolacie námietky žalobcu podľa odvolacieho súdu nie sú dôvodné.

8. Žalobca v odvolaní namietal, a to na viacerých miestach, nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

9. Podľa § 220 ods. 1 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy

a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 220 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní vôbec nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

11. Bez náležitého odôvodnenia nemôže preskúmací orgán preskúmať správnosť právneho posúdenia veci. Účelom odôvodnenia je nielen preukázať správnosť rozhodnutia, ale je to aj prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia bráni opravnej inštancii vôbec posúdiť jeho správnosť. Odôvodnenie prispieva k napĺňaniu princípu právnej istoty. Znakom právneho štátu je totiž vytváranie istoty aj pri uplatňovaní zákonov štátnymi orgánmi. Aby rozhodnutie mohlo plniť svoje funkcie, je nevyhnutné, aby účastníci našli v odôvodnení rozhodnutia presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty. Ak sa účastník konania nedozvie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, súdne konanie nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka svojej poctivej argumentácii a presvedčivosti.

12. Ústavný súd SR uviedol, že súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby strana sporu bola v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešná vrátane opravných konaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strany sporu. Jej procesný postoj zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (nález sp. zn. I. ÚS 372/2006 zo dňa 29.03.2007).

13. Výstižne sa k (ne)porušeniu práva na spravodlivý proces vyjadril Ústavný súd ČR konštatovaním, že „nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak všeobecné súdy nebudujú vlastné závery na podrobnej oponentúre (a vyvracaní) jednotlivito vznesených námietok, ak proti nim stavia vlastný ucelený argumentačný systém, ktorý logicky a v práve vyloží tak, že podpora správnosti ich záverov je sama o sebe dostatočná“ (nález sp. zn. III. ÚS 989/08 zo dňa 12.02.2009, bod 68).

14. Optikou uvedených záverov bolo potrebné posúdiť odvoláciu námietku žalobcu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne a presvedčivo zdôvodnené a je v ňom vysvetlený myšlienkový postup a závery, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako vec právne posúdil, ako vyložil a aplikoval príslušné predpisy a taktiež akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí vo veci samej. Nezostala bez prijatia záveru súdom prvej inštancie žiadna právne relevantná námietka žalobcu, pričom súd prvej inštancie odkryl svoj myšlienkový postup, ktorým sa dostal k svojmu záveru o zamietnutí žaloby žalobcu.

15. Napadnutý rozsudok má tak všetky zákonom stanovené náležitosti, nie je nepreskúmateľný alebo trpiaci inou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

16. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca. Vec totiž bola pôvodne pridelená inému sudcovi.

17. Totožnú námietku vzniesol žalobca už vo svojom prvom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol odvolacím súdom zrušený. Odvolací súd k tejto námietke v zrušujúcom uznesení zaujal svoj postoj. Vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Na zmenu tohto záveru odvolací súd nemá dôvod. Stačí preto

stručné poukázanie na už raz vyslovený názor (bod 17. zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu): „z potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konanie (č.l. 28) je zrejmé, že táto žaloba bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi O.. D. Y., ktorá vo veci od počiatku konala a aj rozhodla, takže nemožno akceptovať námietku žalobcu, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca. Tým nebola zistená opodstatnenosť uplatneného nároku odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP“.

18. Žalobca ďalej nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, keď mu na pojednávaní dňa 7.11.2017 neumožnil zaznamenať si zvukový priebeh pojednávania. Žiadal v tejto súvislosti od odvolacieho súdu uviesť, aký zákonný podklad mal súd prvej inštancie na zákaz nahrávania. Dodal, že CD nosič s nahrávkou, ktorý mu poskytol súd prvej inštancie, bol v minimálnej kvalite a nebolo možné napríklad rozoznať intonáciu hlasu pri zisťovaní skutkového stavu veci.

19. Platí, že priebeh pojednávania si môže strana sporu a jej zástupca zaznamenať pomocou technických zariadení určených na zaznamenávanie zvuku (§ 175 ods. 3 CSP). Ak preto súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi zaznamenať si priebeh pojednávania pomocou technických zariadení určených na zaznamenávanie zvuku, postupoval v rozpore s uvedeným ustanovením. Žalobca však sám v odvolaní konštatuje, že zvukový záznam z pojednávania dostal. Neumožnenie zaznamenania zvukového záznamu žalobcovi na pojednávaní v tomto prípade preto nespôsobuje jeho porušenie procesných práv v takej miere, že by toto porušenie zakladalo odvolací dôvod podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, teda že by súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nakoniec k tejto odvolacej námietke zostáva dodať, že tvrdenie, že CD nosič s nahrávkou z pojednávania bol v minimálnej kvalite a nebolo možné rozoznať napríklad intonáciu hlasu pri zisťovaní skutkového stavu veci, je bez právneho významu. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, akým spôsobom by intonácia hlasu pri zisťovaní skutkového stavu veci mohla byť relevantná.

20. Žalobca v odvolaní upozorňoval na nesprávnosť výroku napadnutého rozsudku. Domnieval sa, že výrokom „žaloba sa zamietá“ nie je možné náležite vyjadriť obsah vydaného rozhodnutia. Tvrdil, že musí byť zrejmé, aký žalobný návrh sa zamietá.

21. Nesprávnosť tejto odvolacej námietky je zrejmá s poukazom na už citovaný § 220 CSP. Z odseku 1 tohto ustanovenia vyplýva, že v písomnom vyhotovení rozsudku po výroku nasleduje odôvodnenie. V odôvodnení podľa odseku 2 tohto ustanovenia musí byť najskôr uvedené, čoho sa žalobca domáhal. Z rozsudku je potom i nezaujatému čitateľovi pochopiteľné, o akej žalobe (špecifikovanej úvodom odôvodnenia) sa akým spôsobom rozhodlo (špecifikované výrokom). Prijatím argumentácie žalobcu by výrok rozsudku obsahoval i úvodnú časť odôvodnenia. To by bolo duplicitné, teda zbytočné.

22. Žalobca v odvolaní považoval za pochybenie súdu prvej inštancie skutočnosť, že v napadnutom rozsudku nerozhodoval o trovách odvolacieho konania (nakoľko tak mu to určil odvolací súd v zrušujúcom uznesení).

23. Odvolací súd ani túto odvoláciu námietku nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie výrok o trovách konania formuloval tak, že „stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva“; rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, teda zásadu úspechu vo veci. Aj keď správne výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie mal byť formulovaný tak, že „žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ (keďže sa rozhoduje o trovách konania strany, ktorá bola v konaní úspešnejšia), z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil. Súd prvej inštancie pritom vo výroku a v odôvodnení svojho rozhodnutia hovorí paušálne o trovách konania, za ktoré treba považovať trovy celého, teda aj odvolacieho konania, aj keď ich súd výslovne nezmieňuje. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom odvolateľa, že o trovách odvolacieho konania nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté; napokon žalovanému ani žiadne trovy konania priznané neboli.

24. Následne žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytykal viaceré pochybenia procesného rázu. Uviedol, že súd prvej inštancie nepreskúmal náležite podania, argumenty a dôkazy, ktoré mu boli predložené. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nedostatočne posúdil žalobu i jeho ďalšie vyjadrenia, čím došlo k dezinterpretácii žalobného návrhu. Význam žaloby súd prvej inštancie vytrhol z kontextu a bol jej priznaný iný význam. Zdôrazňoval, že súd prvej inštancie nepoukázal v napadnutom rozhodnutí

na judikatúru ESLP, ktorú uplatnil v žalobe, pričom poukázanie na judikatúru ESLP bolo jeho kľúčovým procesným útokom. Odvolací súd žiadal v tejto súvislosti o preskúmanie všetkých podaní pred súdom prvej inštancie a o dôsledné vysporiadanie sa so všetkými námietkami.

25. Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd už v minulosti viackrát zdôraznil, že „odvolací dôvod (§ 365 CSP) je potrebné v podanom odvolaní nielen identifikovať, ale tiež konkretizovať, teda v akom konkrétnom pochybení podľa odvolateľa spočíva“ (napr. rozsudok zo dňa 25.6.2020, sp. zn. 17Co/125/2019). Zhodný záver, plne použiteľný i na tunajšie právne pomery, zastáva i Najvyšší správny súd ČR. Zdôrazňuje, že čím je námietka všeobecnejšia, tým všeobecnejšie k nej súd môže pristúpiť a posudzovať ju. Nie je možné, aby súd za odvolateľa špekulatívne domýšľal argumenty, konkretizoval všeobecné tvrdenia alebo vyberal zo spisu tie skutočnosti, ktoré odvolateľove tézy podporujú. Takým postupom by súd prestal byť nestranným a prevzal by na seba úlohu odvolateľovho advokáta (rozsudok NSS ČR zo dňa 24.2.2021, sp. zn. 10 As 2/2020, bod 20).

26. Všetky vyššie špecifikované odvolacie námietky žalobcu spĺňajú atribút všeobecnosti. Žalobca nekonkretizoval, aké podania, argumenty a dôkazy neboli súdom prvej inštancie preskúmané. Nekonkretizoval, ako súd prvej inštancie jeho žalobu nedostatočne posúdil, ako dezinterpretoval jeho žalobný návrh (túto námietku navyše oslabuje i fakt, že žalobca vedel z priebehu konania, o čom sa koná, zmenu žaloby neučinil, resp. v priebehu konania neuviedol na pravú mieru obsah žaloby, ak mal dojem, že je súdom prvej inštancie dezinterpretovaná). Nakoniec žalobca v odvolaní ani nekonkretizoval, aké konkrétne rozhodnutia ESLP súd prvej inštancie nevzal na zreteľ (v ďalších odvolacích námietkach sa odvolací súd vyrovná s judikatúrou ESLP, na ktorú žalobca v odvolaní upriamuje pozornosť - pozn. odvolacieho súdu). Vzhľadom na to, že žalobca tieto odvolacie námietky vyjadril iba vo všeobecnej rovine, nie in concreto, odvolací súd nemá možnosť ich relevantne posúdiť a preskúmať. Úlohou odvolacieho súdu a odvolacieho konania nie je posudzovať všetky podania a námietky žalobcu, keďže v opačnom prípade by sa spreneveril svojmu postaveniu a úlohe ako nestranného arbitra sporu sporových strán.

27. Žalobca v odvolaní považoval za svoju kľúčovú argumentáciu poukázanie na špecifikované rozhodnutia výboru OSN, ako aj na judikatúru ESLP, ktoré podľa neho zakazujú diskrimináciu na základe trvalého pobytu (zdôraznil rozhodnutia ESLP: Carson a iní proti Spojenému kráľovstvu, Pichkur proti Ukrajine, Ponomaryov proti Bulharsku, Anakomba Yula proti Belgicku, Aleksandr Aleksandrov proti Rusku).

28. Najskôr je nutné upozorniť na povahu rozhodnutí, na ktoré žalobca poukazuje. K tomu je však potrebné mať na pamäti čl. 2 a 3 základných princípov CSP, na ktoré nadväzuje judikatúra Najvyššieho súdu SR.

29. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa ods. 2 tohto článku právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe nie, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

30. Podľa čl. 3 ods. 1 základných princípov CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

31. Za najvyššie súdne autority treba považovať Ústavný súd SR, Najvyšší súd SR, ale i Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) a Súdny dvor EÚ (SD EÚ).

32. Do pojmu ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je potrebné zahrnúť „aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017).

Do ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR sa zahŕňajú „aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (R 71/2018).

33. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutia OSN, na ktoré žalobca v odvolaní upozorňuje, nie sú pre tunajšie súdy právne záväzné, pričom nespádajú ani pod ustálenú rozhodovaciu prax. To vedie k nutnému záveru, že súd prvej inštancie nemal povinnosť sa s týmito rozhodnutiami argumentačne vyrovnáť. Odvolací súd však nepochybuje, že i rozhodnutia OSN môžu zaväzovať, avšak iba silou presvedčivosti argumentácie. Žalobca však v odvolaní bližšie nezrejmuje, aká časť týchto rozhodnutí, resp. pravidlo v nich vyjadrené, by malo platiť i na prejednávaný prípad.

34. Iná situácia je s rozhodnutiami ESLP. Do ustálenej rozhodovacej praxe tieto rozhodnutia jednoznačne patria. Odvolací súd tieto rozhodnutia preskúmal. Z ich obsahu plynie, že otázky v nich riešené nie sú identické s právnou otázkou nastolenou v tomto konaní. To spôsobuje ich nepoužiteľnosť v tomto konaní. V rozhodnutí Carson a iní proti Spojenému kráľovstvu bola riešená otázka rozdielneho zvýšenia dôchodkov pre dôchodcov žijúcich doma a v zahraničí. V rozhodnutí Pichkur proti Ukrajine bolo riešené zastavenie výplaty dôchodku občanovi, ktorý sa dlhodobo zdržiaval v zahraničí. Rozhodnutie Ponomaryov proti Bulharsku obsahovalo posudzovanie otázky platenia školného z dôvodu inej štátnej príslušnosti. Podstata rozhodnutia Anakomba Yula proti Belgicku spočívala v nemožnosti cudzieho štátneho občana domáhať sa určenia otcovstva pred tým, než bolo vyriešená otázka legálnosti jeho pobytu. V rozhodnutí Aleksandr Aleksandrov proti Rusku bolo posudzované, či trvalý pobyt mimo miesta spáchania trestného činu je relevantný pre uloženie trestu odňatia slobody.

35. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie neodôvodnil potrebu použitia podmienky trvalého pobytu pri prijímaní sporného VZN žalovaným. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nepreskúmal vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý sa mal dosiahnuť, teda či použitie podmienky trvalého pobytu bolo primerané. V tejto súvislosti žalobca upriamil pozornosť na rozhodnutia ESLP E.B. proti Francúzsku a Vallianatos a ďalší proti Grécku.

36. Najskôr odvolací súd posúdil rozhodnutia ESLP, na ktoré žalobca poukázal. I pri nich musí odvolací súd konštatovať rovnaký záver, ako pri predchádzajúcich rozhodnutiach ESLP. Otázky v nich riešené nie sú totožné s právnou otázkou nastolenou v tomto konaní. Rozhodnutie E.B. proti Francúzsku spočívalo na posudzovaní diskriminácie na základe sexuálnej orientácie. V rozhodnutí Vallianatos a ďalší proti Grécku bola riešená diskriminácia párov osôb rovnakého pohlavia.

37. K námietke, že súd prvej inštancie neodôvodnil potrebu použitia podmienky trvalého pobytu a neskúmal otázku proporcionality medzi cieľom a použitými prostriedkami, odvolací súd uvádza, že sa nezakladá na pravde. Súd prvej inštancie kritérium trvalého pobytu (a tiež vlastníctva a držby motorového vozidla) preskúmal, pričom okrem iného výslovne konštatoval, že „zvolené bolo rozumne a správne, pretože najkomplexnejšie zabezpečuje parkovacie miesta pre obyvateľov tam trvalo žijúcich“ (bod 22 napadnutého rozsudku). V tejto časti sa súd prvej inštancie i obšírnejšie vyjadril k názorom žalobcu, pričom tieto boli súdom prvej inštancie odmietnuté. Na tomto mieste je ich opätovná rekapitulácia odvolacím súdom bez významu, nakoľko žalobca v odvolaní nepolemizuje s týmito závermi, nekonštatuje, prečo tieto závery majú byť nesprávne. Postačuje preto žalobcu odkázať na bod 22. napadnutého rozsudku. Ako to bolo vyššie už odvolacím súdom zdôraznené, odvolací súd preto nebol vystavený šanci zhodnotiť tieto závery súdu prvej inštancie (ergo žalobca namietal iba proces tohto hodnotenia, ktorý na tomto mieste odvolací súd zhodnotil, no nie samotný výsledok).

38. Žalobca spochybňoval v odvolaní právne posúdenie veci. Tvrdil, že v časti správnej normy § 9 ods. 4 zákona č. 365/2005 Z.z. (antidiskriminačný zákon) ju súd nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval na skutkový stav. Uvedené ustanovenie podľa žalobcu nevylučovalo uplatnenie práva na náhradu škody. Súd prvej inštancie, po tom, čo konštatoval, že k diskriminácií nedošlo, mal preskúmať, či jeho nárok nemožno posúdiť podľa uvedeného ustanovenia.

39. Tento názor je podľa odvolacieho súdu potrebné odmietnuť. Žalobca totiž žalobou uplatnil iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tá je posudzovaná v režime podľa § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona (dikciou zákona: aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, „poskytol primerané zadosťučinenie“; zadosťučiniť sa môže nemajetkovej ujme, nakoľko škodu ako majetkovú ujmu možno nahradiť). Náhrada nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona môže byť priznaná vtedy, ak bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania. To v tomto prípade konštatované nebolo. Právo na náhradu škody je však posudzované v režime podľa § 9 ods. 4 antidiskriminačného zákona. Antidiskriminačný zákon teda diferencuje nemajetkovú ujmu a škodu. Náhradu škody žalobca v žalobe neuplatnil, pričom ani § 9 a ani iné ustanovenie antidiskriminačného zákona neurčuje, že v prípade neúspechu žaloby v časti primeraného zadosťučinenia (teda náhrady nemajetkovej ujmy) je súd povinný posúdiť možný vznik práva na náhradu škody. Nárok na náhradu škody preto nebol správne súdom prvej inštancie posudzovaný, nakoľko tento nárok žalobca neučinil svojou žalobou predmetom konania.

40. Žalobca v odvolaní považoval za pochybenie súdu prvej inštancie aj interpretáciu § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, lebo ustanovenia VZN nesmú byť v rozpore s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami.

41. Odvolací súd na tomto mieste musí ozrejmiť systémové súvislosti. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania. Ústavnosť VZN obce posudzuje Ústavný súd SR [čl. 125 ods. 1 písm. d) Ústavy SR]. Preto možno dospieť k záveru, že ak súd konanie nepreruší, prezumuje sa, že nedospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, a teda súd má v takom prípade za to, že právne predpisy sú s ústavou (a s ďalšími právnymi predpismi, s ktorými sa súlad skúma) v súlade. Nie je však potom jeho povinnosťou odôvodňovať svoj názor, prečo má za to, že je tento súlad daný. Opačný názor, dovedený ad absurdum, by spôsobil povinnosť súdu vyjadriť argumentáciu o ústavnosti každého jedného ustanovenia, ktoré pri svojom rozhodovaní použije. To treba, samozrejme, odmietnuť. Záver, že súd prvej inštancie považoval súlad s Ústavou SR a právnymi predpismi použitými v tomto konaní za daný, možno spoľahlivo vyvodiť z napadnutého rozhodnutia, keď súd prvej inštancie prijal záver, že VZN žalovaného žalobcu nediskriminuje a rozhodné kritériá použité vo VZN voči žalobcovi diskriminačné nie sú (teda hľadisko diskriminácie, ktoré súd prvej inštancie posudzoval a z ktorého žalobca vyvodzuje nesúlad s Ústavou SR, nebolo podľa súdu prvej inštancie naplnené nedovoleným spôsobom).

42. Žalobca vytykal súdu prvej inštancie i to, že neskúmal, či zo strany žalovaného nedochádza k zneužívaniu práva v rozpore s čl. 17 a 18 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

43. Odvolaciemu súdu však z tejto odvolacej námietky nie je jasné, v čom konkrétne malo spočívať zneužívanie práva zo strany žalovaného. Postačuje, už v zmysle vyššie naznačeného, iba všeobecná odpoveď. Ak konkrétne skutočnosti žalobca v konaní nekonkretizuje a ani nevyjdu v konaní inak najavo, nie je dôvod na to, aby súd po takejto okolnosti z vlastnej iniciatívy pátral a nahrádzal tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu sporových strán (tento názor možno oprieť o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.5.2011, sp. zn. 1 MCdo 12/2010, týkajúci sa síce skúmania absolútnej neplatnosti právneho úkonu, avšak so závermi použiteľnými pre procesné právo).

44. V odvolaní žalobca upozornil, že súd prvej inštancie mu nedoručil všetky listiny, aby sa k nim mohol vyjadriť, čím porušil zásadu rovnosti zbraní, navyše, súd prvej inštancie prevzal argumentáciu prokuratúry.

45. Touto odvolacou námietkou žalobca opäť bližšie nekonkretizuje, ktoré listiny mu doručené neboli. Musí však byť zdôraznené, že všetky listiny sú súčasťou spisu s tým, že žalobca s nimi bol na pojednávaní priamo oboznámený, a teda mohol na ne v priebehu konania adekvátnym spôsobom reagovať.

46. Nakoniec žalobca nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, keď neodôvodnil, prečo neinicioval prejudiciálne konanie v tejto veci. I od odvolacieho súdu sa žalobca domáhal rovnakej skutočnosti.

47. V tejto súvislosti odvolací súd musí prijať podobný záver, ako v prípade neprerušenía konania z dôvodu iniciovania konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR. Postup súdu podľa § 162 CSP je výsledkom procesu tvorby jeho vlastného právneho názoru na prejednávajúcu vec. Ak sám dospeje k záveru o potrebe výkladu určitých právnych otázok v intenciách § 162 písm. a) až c) CSP, obligatórne preruší konanie. Pokiaľ k takémuto právnomu názoru nedospeje, hoci bol podaný návrh niektorou sporovou stranou, neodníma prípadným zamietnutím návrhu na prerušenie konania možnosť sporovej strane konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 28.1.2014, sp. zn. 7 Cdo 8/2012).

48. So záverom o neprerušení konania a neiniciovaní konania pred SD EÚ odvolací súd súhlasí. Ani odvolací súd nedospel k potrebe výkladu právnej otázky, ktorá by bola v konaní sporná, preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).